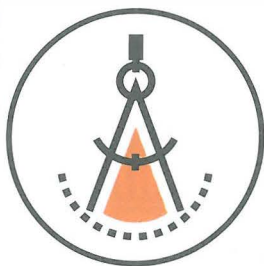

Индустриално инженерство, където има търсене на специалисти

Цветан Асенов,
бакалавър по индустриално инженерство на английски език в ТУ - София, учи магистратура по хидравлична и пневматична техника и работи като младши конструктор

„Инженерите сме в бизнеса с проблемите и мисленето и това е същността на нашите умения. То ни дава такова надмощие - винаги ще има работа за нас, невинаги по специалността.“ Това смята Цветан Асенов, индустриален инженер от Техническият университет в София, който работи като младши конструктор във фирма, занимаваща се с инженерен аутсорсинг. „Всички казват, че за да станеш доктор, отнема 10 години, но и за да станеш истински инженер, трябва да минат поне толкова“, смята той.

Без да подценява това, което му е дал университетът, Цветан е категоричен, че същинското учене за

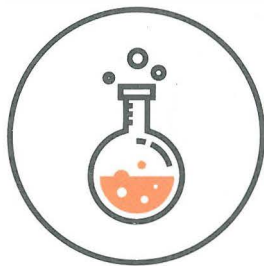
него е започнало, когато във втори курс е започнал своя първи стаж. Той смята, че е добил истинска представа какво учи едва след като е започнал работа във фирма, произвеждаща електродвигатели и генератори. „Видях, че има една ниша, в която никои не се занимава. Виждах, че двигателите прегряваха и не се охлаждаха, и реших, че искам да се занимавам с това. Написах дипломната си работа в тази връзка и направих нещо, което имаше връзка с реалността“, казва Цветан. Но и добавя, че тези негови колеги, които не са имали късмета (или желанието) да си намерят стаж, все още се чудят защо са написали инженерство. „Специалността ти дава широк набор от знания, но истинският опит идва от работата. Там е много трудно, но когато минаваш през трудности, трупаш и много стаж и опит“, казва той.

Според Цветан най-сериозните пропуски на университета му са били липсата на практически опит с машини, която е ефект от лошата материална база на университета, и липсващите квалифицирани преподаватели. „Напускат ценни специалисти, защото парите не са много. Бизнесът не подкрепя университета и ако сам не се обучаващ, няма кой да ти помогне много“, добавя той. Но според него в университета е ➤

чината за това е наредба на социалното министерство, според която за социален работник се смята човек със средно образование - това отваря вратички за непотизъм, особено извън София, смята Йоана. Работата има, но за нея или не се разбира от сайтовете на съответните държавни институции, или е с толкова ниско заплащане, че отблъсква квалифицираните служители. Затова и самата Йоана е избрала да се регистрира като независим консултант - достигнала е тавана на заплатата си като експерт и никоя институция не може или не иска да ѝ предложи повече. А това е фатално за мотивацията на човек, който е отговорен за съдбата на друг. „Работата, която извършваме, е много отговорна - участваш пряко в начина, по който ще се развие животът на човека. И накрая не получаваш подобаваща оценка на труда си“, казва Владимир, който работи на две места, за да издържа двете си деца.

И все пак причина да се учи социални дейности според Йоана и Владимир има. „Работейки за това да видиш, че някой ще живее по-добре, непрекъснато научаваш много за себе си и за човешката душа, изпитваш чувства и чуваш истории, които няма да чуеш в ежедневието“, заключва Владимир. ●

Медицина, където броят на студентите се увеличава

**Анджи Чепилев
и Кристина Маркова***,
студенти в МУ - София

Медицината винаги е била от онези тежки специалности, които вдъхват уважение за това, че студентът ги е избрал. Анджи Чепилев, студент в трети курс в Медицинския университет (МУ) в София, споделя, че не е мечтал да се занимава с медицина от малък, но все пак я е избрал в последните години на гимназията. „Реших да поема към медицината, защото искам да помагам на хората и смятам, че това осмисля един живот“, споделя той. От друга страна, често в семействата на лекари има приемственост и децата избират да следват пътя на родителите си. „Знаех, че искам да уча медицина, още от 9 клас, никога не съм можела да си представя да правя нещо друго. Родителите ми са доктори и от малка се въртят в болници, винаги ми е било много интересно. И до днес, когато вляза в болница, почти винаги

имал и времето, и възможността да развие своето логическо мислене, научил се е да работи под стрес, развил е изобретателност, „защото трябва винаги да импровизираш и да търсиш не перфектните решения, а такива, каквито да работят“. Освен това членството му в международната организация на студентите по индустриално инженерство му е помогнало да развие комуникационни умения, да работи с хора от цяла Европа и отвъд и да упражнява своя английски.

А дали би препоръчал на млади студенти да учат инженерство? Като всеки в този бранш, и Цветан има едно наум за автоматизацията на много индустриални процеси. „Роботизацията е притеснителна. Ако преди една машина се е поддържала от 3-5 души, сега можеш да вземеш първия човек от улицата и да го накараш да натисне копче“, казва той. Но в по-краткосрочен план нещата са по-розови. В България икономиката малко по-малко започва да отлепя, идват големи компании, а гладът за инженери е реален, смята индустриалният инженер. А ако работата в завод не допада на някого - много колеги на Цветан са започнали собствени бизнеси, които може да не са свързани с инженерството, но всичко, което са научили, им помага. ●

забравям всичко останало, което ме радва или тревожи“, казва Кристина Маркова*, студентка в четвърти курс. За тази специалност обаче е необходима висока отгаденост, тъй като образованието изисква много време и усилия.

Процесът на прием в направление медицина в България е доста различен в сравнение с някои западноевропейски държави. Там самото влизане в университета не е предизвикателство, но да се задържиш след първата година е истински трудната част. В България е горедолу обратното - приемните изпити по биология и химия са изключително тежки. „Не мисля, че учениците се сблъскват с нещо подобно преди това. Конкуренцията е огромна и всяка година става по-сериозна“, отбелязва Анджи. По негово мнение, а и на много от колегите му процесът на прием е остарял. „За изпита се изисква да научиш наизуст три учебника. Разбирам, че трябва да можеш да помниш, но когато аз кандидатствах, в учебниците имаше и доста невярна информация. За приема се изискваше да пресъздадеш и нея“, твърди Кристина.

След приема нещата не са идеални, но със сигурност имат и своите добри страни според студентите. „Различните асистенти си имат